

Efter en sen morgenmad lørdag ringede jeg til Kaja Bye. Hendes stemme lød bange, da hun hviskende sagde hallo.

"Det er mig. Svend Foyn. Hvordan går det?"

"Der er ikke nogen, der har ringet."

"Du kommer vel ikke tilfældigvis ind til byen i dag? Jeg har et par ting, jeg gerne vil drøfte med dig." Jeg kunne selv høre, at jeg virkede noget svævende.

"Jo, vi skal faktisk en tur på biblioteket. Jeg kan komme op til dig, mens pigerne finder deres bøger."

"Tag båndet med truslen med."

Vi blev enige om, at hun skulle kigge forbi mit kontor ved 12-tiden.

Poststakken på kontoret indeholdt ikke blot den forventede skriftlige opsigelse af min aftale med Petterson & Sønner. Hvad værre var; endnu en erhvervskunde kunne meddele mig, at de i fremtiden ikke ville få behov for min juridiske bistand. De kaldte det *en nødvendig omstrukturering*.

Jeg begyndte at føle mig temmelig paranoid; men det måtte være en tilfældighed. Jonas Bye og hans kumpaner havde vel ikke så stor indflydelse i forretningsverdenen, at de kunne påvirke mine ældgamle forbindelser på den måde? Jeg var på den anden side ikke sikker på noget som helst mere. Jeg prøvede at gruble mig frem til et modtræk; men jeg kunne jo ikke bare vade op til klienterne og tigge om at blive lukket ind i varmen igen.

Hun var igen uhyre præcis. Vinterkulden var ikke længere så påtrængende; men hun var alligevel pakket ind i en gammel, hvid fåreskindspels, af den type, der var højeste mode i min grønne ungdom i 70'erne.

Dengang havde Kaja Bye været en lille pige.

Hun kunne åbenbart læse mine tanker. "Jeg fandt den her på loftet. Den må have tilhørt min farmor." Hun lagde pelsen over stoleryggen. "Hvad var det, du ville drøfte med mig?"

Kaja Bye var en helt anden nu end den lettere hysteriske kvinde, som jeg havde haft i røret i går aftes. I dag var hun iført en sort sweater med rullekrave og lange sorte bukser. Under dem kunne jeg skimte et par smarte, korte støvler. "Resten af natten forløb roligt," tilføjede hun med et smil.

"Fik du sovet?"

"Hele natten, for første gang i mange uger."

"Dejligt! Har du båndet? Jeg har tænkt mig at overdrage det til politiet. Det er vel ok med dig?"

"Selvfølgelig. Tror du, de får noget ud af det? Han sagde jo næsten ingenting. Men jeg skrev nummeret op." Hun havde sat en gul lap på båndet. Det var det samme mobilnummer.

"Jeg har talt med din mand. Og med hans advokat. De har selvfølgelig en anden opfattelse af jeres ægteskabelige situation, end du har."

Hun betragtede mig nervøst, og smilet falmede. "Tror du ikke på mig? Tror du, at jeg har opdigtet det hele?"

Jeg løftede afværgende hænderne. "Lad mig lige slå fast, at jeg selvfølgelig tror på dig. Men det er vigtigt, at du fortæller mig hele sandheden. Det kan du roligt gøre, for jeg har tavshedspligt."

Hun fiskede en pakke cigaretter frem. Hendes hænder skælvede lidt. "Undskyld. Jeg har ikke noget at skjule." Hun tvang et smil frem. "Jeg er efterhånden lidt hudløs."

"Din mand hævder, at I begge havde for vane at slå. At du for eksempel skulle have plantet et strygejern i hans hoved. Hvad siger du til det?"

"Jeg var flygtet ud på badeværelset" sagde hun tonløst. "Men det lykkedes ham at få døren op. Da han slog ud efter mig, faldt jeg og rev en hylde ned. Han fik indholdet i hovedet." Hun så mig direkte ind i øjnene. "Jeg overvejede at slå ham ihjel." Alvoren i hendes stemme gav mig gåsehud. "Jeg mener det. Da jeg stod der og så ham ligge groggy på gulvet, tænkte jeg på, hvor let det ville være."

"Men du gjorde det ikke."

"Nej. Jeg hjalp ham op, lagde en bandage og ringede til Skadestuen. Tror du, at alle har evnen til at dræbe? Under pres, mener jeg?"

"Meget tyder på det. De fleste drab begås i affekt og uden nogen forudgående plan. De fleste mordere, både mænd og kvinder, plejer at sige, at situationen kom ud af kontrol. Eller de husker ingenting, fordi de fik et blackout."

Hun blev bleg. "Det kunne være sket for mig. Det er uhyggeligt at tænke på."

"Hvad med barberkniven? Er det rigtigt, at du stak ham på båden?"

"Det var ikke en kniv, det var et glas."

"Et glas?"

"Da han ville slå mig, løftede jeg armen for at beskytte mig. Han ramte glasset, som jeg holdt i hånden, og skar sig." Hun tav et øjeblik, før hun fortsatte. Der var en kulde i hendes blik, som skræmte mig. "Det forhindrede ham ikke i efterfølgende at ramme plet."

Jeg havde med egne øjne set skrammen i hendes ansigt.

Jeg rejste mig og gik over til vinduet. Lørdag formiddag myldrede provinsbyens torv med fredelige, næsten vennesele mennesker. Synet af denne idyl gjorde det lettere for mig at udholde den barske virkelighed.

Jeg vendte mig mod hende. "Hvorfor har du ikke fortalt mig, at du har en voksen søn?"

"Jeg troede ikke, det havde betydning for sagen. Anders har ikke boet hos mig, siden han var 12 år."

"Alt kan have relevans. Det må du lade mig vurdere. Hvad er der galt med din søn?"

"Lang historie." Hun famlede efter en ny cigaret, som jeg tændte for hende. "Han har altid været hyperaktiv, men han har først for nylig fået en egentlig diagnose."

"AD/HD? Attention Deficit Hyperactivity Disorder."

"Ja, det kalder de det nu. Før hed det DAMP."

"Jeg har flere klienter med det problem!"

"Da han begyndte med stoffer og kriminalitet, måtte jeg give op. Jeg orkede ikke mere. Siden har han været i familiepleje og på institution. Samt i fængsel." Hun gjorde ikke noget forsøg på at skjule sin bitterhed.

"Hvordan går det så med ham nu?"

"Bedre, tror jeg. Han kom af og til på besøg hos os i Oslo; men aldrig, når Jonas var hjemme. Anders kunne ikke fordrage ham, og det var gensidigt."

"Din mand påstår, at han har prøvet at hjælpe din søn ved at skaffe ham et job, men at Andres smed den chance fra sig ved at stjæle."

"Sådan var det slet ikke," protesterede hun iltert. "Det var mig, der overtalte Jonas til at hyre ham. Andres hængte i, så godt han kunne; men da han blev beskyldt for noget, som han ikke havde gjort, stak han bare af. Det er et typisk reaktionsmønster hos ham."

"Har han besøgt jer her?"

"Én gang. Han dukkede pludselig op uden at ringe i forvejen. Han er stolt af sine små søstre. Men jeg ved aldrig, hvor jeg har Andres. Han kan være den sødeste fyr; men i næste øjeblik får han et raserianfald over en bagatel. Jeg ved ikke, hvor han opholder sig i øjeblikket. Han ringede for et par uger siden og fortalte, at han skulle flytte til Amsterdam."

Børn med denne lidelse slider deres omgivelser op. Alt for mange af dem havner bag lås og slå, mens deres forældre sidder tilbage med skyldfølelse og afmagt.

Jeg skiftede emne. "Har du været i kontakt med din læge?"

"Ja."

"Hvordan gik det?"

Hun vred sig i stolen. "Han vidste ikke rigtig, om han kunne gøre noget for mig."

"Hvad?? Fortalte du ham ikke, hvor vigtigt det er for dig? At han måske ville blive bedt om at komme med en erklæring i forbindelse med en forældremyndighedssag?"

"Jo, men han ville helst slippe for at udtale sig officielt."

Det var da helt utroligt. "Du bliver nødt til at skifte læge. Helst lidt hurtigt. Det skal du under alle omstændigheder, når du bor her." Jeg brød mig bestemt ikke om den udvikling.

Jeg gav hende navnet på et par læger, som jeg tidligere havde brugt i forbindelse med sager om vold i ægteskabet. Jeg mente ikke, at de ville lade sig påvirke af nogen. Troede jeg. Min skråsikkerhed kunne efterhånden ligge på et meget lille sted.

"Og så til det andet, jeg gerne ville drøfte. Både din mand og advokaten påstår, at du igennem længere tid har haft et forhold til en anden mand. De siger samstemmende, at det er et vigtigt element i jeres ægteskabelige problemer, og at Jonas har al mulig grund til at være vred på dig. Er det rigtigt?"

"Hvad vil du have, jeg skal sige?"

"Prøv med sandheden. Jeg har sikkert hørt værre historier."

"Det er sandt, at der var en mand inde i billedet," sagde hun og famlede efter ordene, "men vi havde ikke et decideret forhold."

"Altså bare en ven?"

"Jonas ville ikke tolerere, at jeg havde venner. Det var svært nok med de kvindelige, og det var helt utænkeligt, at jeg skulle have en mandlig. Jeg skulle helst undgå at tale med mænd, hvis han ikke selv var til stede."

"Kan jeg stole på, at I ikke havde noget forhold?" spurgte jeg indtrængende.

"Selvfølgelig! Tror du, jeg sidder her og lyver for dig?"

Jeg troede ingenting. Men klienter lyver hele tiden for deres advokat. "Var det inden, du flyttede?"

"Ja. Lige inden. Det var ham, der fik mig til at forstå, at jeg måtte gøre noget. Dengang levede jeg i mit eget lille helvede. Det var værre end nu." Hun smilede blegt.

"Din mand var altså orienteret."

"Ja, han må have udspioneret mig." Hun gøs. "Jeg troede, han ville slå mig ihjel. Så traf jeg beslutningen."

"Er du og denne ven stadig i kontakt med hinanden?"

"Ikke så tit. Men vi taler somme tider sammen i telefon. Det hænder også, at jeg besøger ham, når jeg er i Oslo. Jeg har stadigvæk et par bekendte der."

"Hvad hedder han?"

"Det er lidt kompliceret," sagde hun langsomt. "Jeg har faktisk allerede nævnt ham. Thorvald Borge."

"Din venindes eksmand? Jonas' kompagnon?"

"Ja." Hun så trodsigt på mig.

"Hvad siger din veninde Else til dét?"

"Hun ved det selvfølgelig. De er jo skilt; men de har det altså fint med hinanden."

Jeg syntes stadig, at denne ménage a trois lød lidt underlig. "Startede dette venskab med Thorvald Borge, mens han stadig var gift?"

"Nej, overhovedet ikke. Men jeg kendte ham selvfølgelig. Vi løb ind i hinanden på en udstilling, kort efter, at han var blevet skilt. Vi gik ind et sted og drak en kop kaffe. Senere mødtes vi under lignende omstændigheder. Jeg var dødsens angst for, hvad Jonas kunne finde på, hvis han fandt ud af det. Efter jeg flyttede, har vi forsøgt at holde forbindelsen ved lige, men Jonas har ikke gjort det specielt let."

"Ok." Jeg kunne ikke rigtig få det til at rime, og hun må have set min skepsis.

"Thorvald ville vist gerne have, at vores venskab udviklede sig til mere; men jeg trængte primært til en at snakke med. En, der ville lytte. Forstår du det?" Hun virkede pludselig genert.

"Det er muligt, at jeg gerne vil have en snak med ham. Er det ok med dig?"

"Er det virkelig nødvendigt?"

Jeg trak på skulderen. "Måske ikke livsnødvendigt."

"Jeg synes bare, at det kunne virke lidt pinligt." Hun tænkte sig om. "Men gør det bare. Vi har ingenting at skjule. Det er for øvrigt længe siden, jeg har set ham."

"Har han kendskab til det, du bliver udsat for?"

"Ikke det hele, men jeg har jo fortalt ham en del. Else ved alt, og hende snakker han jo også med." Hun så opgivende på mig. "Jeg kan godt høre, at det virker lidt besynderligt. Men Thorvald hjalp mig dengang, selv om han også var i en svær situation. Han måtte jo samtidig forholde sig til Jonas, der stadig var hans kompagnon."

"Hvordan spændte dét af?"

"De har aldrig været rigtig nære venner, og det blev ikke bedre, da Jonas fik mistanke. Han troede selvfølgelig straks det værste, og de havde vist et frygteligt opgør. Thorvald var allerede på det tidspunkt i færd med at trække sig ud af firmaet. Nu er de ikke længere på talefod. Det er ikke udelukkende på grund af mig. Det ligger også i noget forretningsmæssigt."

Jeg havde brug for lidt tid til at fordøje disse oplysninger.

"Jeg håber, du tror på mig." Hun sendte mig et smil. "Jeg plejer ikke at lyve."

Det var ikke særlig svært at tro på hende. "Hvad skal du i aften?" Ordene dumpede bare ud af mig.

"Ingenting, tror jeg."

"Jeg giver middag. Hvad siger du til det?"

"Jeg ved ikke, om jeg kan. Børnene kan ikke være alene. Jeg er bange for, at jeg ikke kan nå at skaffe en barnepige med så kort varsel."

"Min datter vil sikkert gerne have den tjans. Hun er seksten og konstant flad."

Nu havde jeg vist mistet den sidste rest af dømmekraft. Mari ville sikkert lade sig overtale, ikke mindst på grund af det økonomiske aspekt. Problemet var, at jeg var ved at blande hende ind i en yderst tvivlsom affære. Jeg vidste ikke engang, om det hus var noget trygt opholdssted. Hun måtte i hvert fald have hunden med.

"Ok, hvis du virkelig mener det," sagde hun usikkert. "Det kunne være hyggeligt. Men du forstår sikkert, at jeg ikke kan være hjemmefra ret længe?"

Det forstod jeg så udmærket. "Skal vi sige, at jeg henter dig klokken 19?"

"Det er en aftale. Jeg skal lige forberede pigerne lidt, men de vil sikkert elske det." Hun rejste sig. "Jeg må tilbage til biblioteket."

Da hun var gået, satte jeg mig til at gennemlytte båndet. Det blev jeg ikke stort klogere af. Den høje stønnen kunne tilhøre en hvilken som helst fæhund, der tændte på telefonsex.

Mordtruslen var straks værre; men det var i hvert fald ikke Jonas Bye, der fremsatte den. Budskabet virkede skræmmende helhjertet. Jeg ville selv være skræmt over at få sådan et opkald. *Du har en uge tilbage at leve i.* Det burde være tilstrækkeligt til at få politiet til at tage fru Byes bekymringer alvorligt.

Jeg måtte som forventet gennemgå et par hårde forhandlingsrunder med min datter. "Barne pige? For et par små møgunger? Midt ude på bøhlandet?"

"Jeg har allerede en aftale," sagde jeg. Da jeg så reaktionen, fortsatte jeg hurtigt: "Du gør mig en kæmpetjeneste, og den familie har det virkelig svært for tiden. Desuden får du det godt betalt."

Mari betragtede mig skeptisk. Teenagere har det med at virke sløve på overfladen; men de kan være skarpe som en ragekniv, hvis det passer dem. "Ska' du på dating, far?"

"Det skal du slet ikke blande dig i. Vær nu lidt fleksibel. Du kan jo tage en veninde med."

"Nix. Så skal jeg bare aflevere halvdelen af pengene til hende. Ok, ok, jeg gør det. Men så skylder du mig en tjeneste."

"Selvfølgelig. Men ikke noget med afpresning, vel? Der er lige én ting til."

"Ja, Og?"

"Du skal have Hulda med. Men de er allergiske, så hun kan ikke komme med ind."

"Vil du virkelig ha', at jeg skal sidde og høre på den bjæffen hele aftenen. Hvorfor ka' hun ikke bare blive her?"

"Der har været lidt ballade derude, så det er bedst at være helgarderet. Det er ikke særlig slemt. Mystiske omkald og lidt kratluskeri. Men nok til, at jeg er mest tryk ved, at du har en vagthund med."

"Cool!" Unge mennesker af i dag lader sig ikke sådan skræmme.

"Du ringer bare til min mobil, hvis der skulle ske noget uforudset. Jeg tager ikke langt væk."

Hun trak på skulderen. "Hvornår ska' vi af sted?"

"Kvart i syv. Du får sikkert mad derude. Pigerne er meget artige, men du slipper nok ikke for at læse et par godnathistorier for dem."

De stod på trappen, da jeg kørte ind på gårdspladsen. Denne gang var det storesøsteren, der var lidt genert. Hun holdt sig reserveret på afstand, mens Maria kastede sig om halsen på Hulda.

"Hvorfor kommer I først nu? Vi har ventet og ventet!"

Optakten var lovende. De var vilde med Mari, og Hulda fandt sig i at agere gårdhund. Jeg installerede hende ved trappen med strenge ordrer om at holde vagt. Ingen ville vove sig i nærheden af dette hus.

"Nu forstår jeg, hvad der her går ud på," hviskede min fremmelige datter, da vi gik ud for at sætte os ind i bilen. Jeg havde bestilt bord på hotellets franske restaurant. "Hun er da lidt af en sild!" Mari tillod sig endda at blinke til mig. "I behøver ikke at skynde jer hjem."

Jaguaren gled gennem den mørke skov. Lige nu virkede landskabet fredeligt og idyllisk. Jeg kunne pludselig godt forstå, at familien elskede det sted.

Jeg sendte Kaja Bye et hurtigt blik. Hun sad tavs ved siden af mig. "Er der noget galt? Du har vel ikke fået flere opkald?"

Hun svarede så prompte, at jeg mistænkte hende for at skjule noget. "Nej da. Slet ikke."

"Det er godt. For nu skal vi hygge os. Maden på Pascal skulle være superb."

Det var den også. Der var ikke noget at klage over hverken med hensyn til mad og servicering. Af hensyn til hjemtransporten holdt jeg mig til danskvand; men hun lod sig overtale til at drikke vin.

Vi undlod at tale om hendes problemer, og efter et par glas vin blev hun lidt mindre reserveret. Hun trak sig dog øjeblikkelig, hvis emnet blev for personligt. Men jeg forstod så meget, at hun ikke havde haft noget nemt liv. Måske var det derfor, hun var så loyal over for den kontrolfreak, hun havde fået på halsen.

Pludselig standsede hun midt i en sætning og spilede øjnene op. Glasset gled ud mellem hendes fingre og landede på gulvet med et smæld. Hun stirrede på noget bag mig.

Jeg vendte mig om. Jonas Bye var kommet ind i lokalet. Han stod og betragtede os, klædt i en mørk vinterfrakke, diskret slips og gule skindhandsker.

Ingen sagde et ord.

Det var ham, der brød stilheden. "Så forholder det sig altså, som jeg gættede mig til," sagde han køligt og tog et vue ud over vores bord. "Middag og vin. Hvor hyggeligt. Hvad bliver det næste?"

Han ventede ikke på svar, men henvendte sig til sin kone. "Og børnene efterlader du bare alene sammen med et fremmed pigebarn. Hvad i alverden tænker du på?"

Han var skræmmende velorienteret.

Kaja Bye svarede ikke, men sad som hypnotiseret.

Jeg rejste mig. "Hør her," forsøgte jeg, forholdsvis høfligt. "Timing'en er ikke så god her. Hvis du gerne vil tale med mig, vil jeg opfordre dig til at henvende dig i kontortiden."

Selv om jeg stod mindre end en meter væk, ignorerede han mig totalt og henvendte sig stadig udelukkende til hende. Det irriterede mig grænseløst.

"Advokater som denne Foyn gør bare det hele endnu sværere for dig."

Jeg kunne mærke, at jeg blev rød i kammen. Jeg havde nået grænsen for, hvad jeg ville finde mig i fra hans side. Jeg gjorde et sidste forsøg. "Vi vil gerne være i f...f...fred. Hvor svært kan det være?"

Han fremturede i at ignorere mig. "Tag med mig hjem, Kaja," sagde han indtrængende. "Jeg har brug for dig." Han tog hende i armen. Ikke hårdt, nærmest ømt. "Jeg var tilfældigvis i nabolaget og ville benytte lejligheden til at hilse på pigerne."

"Vær nu sød, Jonas," sagde hun overtalende. "De har det fint begge to. Du må gerne se dem, men vi er nødt til først at have en aftale." Hun kæmpede bravt for at genvinde fodfæstet, og jeg var ikke fri for at beundre hendes mod. "Når det gælder alt andet end pigerne, må du henvende dig til min advokat."

Jeg observerede ud ad øjenkrogen, at overtjeneren var begyndt at vise interesse for optrinnet. Gæsterne ved nabobordet havde derimod helt tabt interessen for deres mad, og koncentrerede sig nu om den uventede underholdning.

"Har du besvær med hørelsen?" Kajas mod var åbenbart smittende. Han virkede godt nok aggressiv, men vi befandt os på et offentligt sted, og han ville næppe gå løs på mig herinde.

Han målte mig med det samme arrogante blik, som han havde taget i brug, dengang jeg stod uden for hans kahyt. "Måske skulle vi tage denne diskussion i et andet forum?" sagde han med tilstræbt ro. "Vi skulle jo nødigt forstyrre de andre gæster."

Parret ved nabobordet havde nu tydeligvis genkendt ham. De fulgte stadig levende med.

Han efterlod mig ikke noget valg, selv om jeg bestemt ikke brød mig om situationens udvikling. "Vent her," sagde jeg, henvendt til Kaja. "Det tager kun et øjeblik."

Ude i garderoben trak han mig i ærmet. "Jeg vil bare gerne tale med hende," sagde han roligt og indtrængende. "Kan du ikke tage dig en øl, mens vi snakker en halv times tid?" Han pegede mod baren. "Jeg giver."

Det lød som et venligt tilbud, men sådan oplevede jeg det ikke. Garderobevagten fulgte nøje med. Han havde sammen med overtjeneren stillet sig i døren ind til restauranten. "Lad hende nu være," forsøgte jeg. "Hvis du giver hende lidt tid, så skal det hele nok ordne sig."

Hans blik var foruroligende. "Det her skal du komme til at fortryde," sagde han iskoldt. "Jeg vidste godt, at du bagte på hende. Men det kan du godt glemme. Hun er *min*, og du holder bare nallerne væk."

Han sagde det sidste så højt, at der ikke var én gæst i hele restauranten, som ikke fik den lille detalje med. Jeg indså, at dette ikke ville bidrage til at forbedre mit rygte.

Manden var sindssygt jaloux, men det er jo ingen forbrydelse i sig selv.

Han vendte sig og trampede ud.

"Var det ikke ham der fra Tv? Bye, er det ikke det, han hedder?" Garderobevagten betragtede mig nysgerrigt, og smilede indforstået. "Kæresteproblemer, hva'?"

Overtjeneren virkede langt mere afmål. Han havde jeg ikke fået over på mit parti.

Jeg havde en ubehagelig følelse af, at alle strakte hals og kiggede efter mig, da jeg gik ind i restauranten igen. Kaja Bye sad stadig ved bordet.

"Er han gået?" Hun havde igen fået dette sive, fjerne blik.

"Ja, men du skal ikke være bange. Han kommer ikke tilbage." Jeg kunne ikke engang overbevise mig selv. Bye kunne dukke op når som helst, og der var intet, jeg kunne stille op.

"Hvad ville han?"

"Ikke noget særligt. Han tror stadig, han kan få dig tilbage."

"Jeg vil gerne hjem nu. Jeg er urolig for pigerne."

Det var jeg også, og stemningen var alligevel ødelagt. "Selvfølgelig."

Jeg kørte langt hurtigere, end jeg plejede. Sidevejen var mørk og stille, og på mig virkede den direkte skummel.

Jeg sendte hende et hurtigt sideblik. Hun sad musestille i sædet, og hun havde ikke mælet et eneste ord under turen. "Hvordan kunne han vide, hvor vi var?" spurgte jeg undrende.

"Jeg ved det ikke," svarede hun hjælpeløst. "Men sådan har det altid været. Han ved alt."

Det var muligt, at Kaja Bye havde vænnet sig til mosten; men tanken om at være genstand for den slags overvågning generede mig kraftigt. "Han påstod over for mig, at du i løbet af en telefonsamtale havde orienteret ham om vores første møde på mit kontor. Passer det?"

"Hvorfor skulle jeg dog det? kan du ikke se, hvad han gør ved mig?"

Hun havde ret. Den slags terror kunne knække selv den sejeste i længden. Uvisheden. Frygten for, hvad der ville ske med børnene. Jeg forstod hende bedre nu.

Jeg åndede lettet op, da jeg i det fjerne skimtede Hulda på trappen. Dyret ønskede os velkommen med en fornøjet, langtrukken tuden. Ellers var der ikke en lyd at høre. Jeg havde en ubehagelig fornemmelse af, at nogen iagttog os et eller andet sted inde i det tætte mørke, der omgav huset.

De tre piger sad i sofaen foran fjernsynet. De to mindste havde fået pyjamas på og sov fredeligt i hver sit hjørne.

"Hvorfor kommer I allerede nu? Klokken er kun kvart over ti." Mari løftede ikke engang blikket fra skærmen.

"Har der været nogen, mens vi var væk?"

"Neej. Hun trak lidt på det. "Der var en, der ringede, lige efter I var gået."

"Hvem var det?" spurgte Kaja.

"Marias og Pernilles far. Han ville bare snakke med dem. Var det forkert af mig at give ham lov til det? Han lød ret flink." Hun havde ellers fået strenge instrukser om at henvise alle samtaler til min mobil.

"Nej da. Han er jo deres far."

"Ville han noget specielt?" spurgte Kaja.

"Aner det ikke. Spørg Pernille."

"Det er ikke så vigtigt. Har pigerne været artige?"

"De har været superflinke. Og pizzaen var kanon. Jeg vil gerne være barnepige en anden gang."

Jeg løftede afværgende hånden, da Kaja fiskede sin pung frem fra håndtasken. "Ikke tale om. Den ordner jeg."

Hun protesterede ikke. "Jeg ville ønske, jeg kunne gøre gengæld."

"Vi finder sikkert en anledning." De to piger på sofaen slumrede stadig sødt. "Skal jeg bære dem op for dig?"

"Ja tak. De er ved at blive for tunge for mig."

Maria var nu let som en fjer. Hun vågnede ikke, da jeg løftede hende op. Først, da jeg var ved at stoppe dynen ned omkring hende, åbnede hun øjnene. "Jeg er altså vågen," sagde hun søvnigt. "Jeg vidste, det var dig. Lover du, at du snart kommer igen? På spejderære?" Hun gav mig et varmt knus. Jeg havde næsten glemt, hvordan det føles. Min teenagedatter havde for længst indført rationering på den slags tilkendegivelser.

"På spejderære. Sov godt."

Da jeg kom ned, var storesøsteren vågnet. Hun så skiftevis på mig og Mari. "Skal I allerede hjem? Jeg er lidt mørkerød," sagde hun bedende. "Far var så vred i stemmen:"

Moren lagde armen om hende. "Der er ikke noget at være bange for. Jeg er her jo. Du må gerne ligge i min seng, hvis du ikke kan sove."

"Ja, ok da." Hun sukkede opgivende og traskede op ad trappen. Oppe på toppen vendte hun sig om. "Kommer I snart igen?" Hendes lille ansigt havde noget uendelig trist over sig.

"Ja da," sagde jeg. "Vi kommer snart alle tre."

"Kom nu, far," hviskede Mari. "Så kan vi nå at se den film, der snart begynder i fjernsynet."

Jeg så undskyldende på Kaja. "Det var synd, at aftenen skulle ende så brat," begyndte jeg, men hun viftede mig af. "Det gør ikke spor. Det er jeg såmænd vant til. Næste gang er det mig, der inviterer."

"Det glæder jeg mig til. Er du ok på egen hånd?"

"Ja, selvfølgelig."

Jeg var ikke helt overbevist. "Det var sikkert Pernille, der fortalte, hvor vi var."

"Ja, det var det sikkert. Men jeg kan jo ikke nægte ham at tale med dem, vel?"

"Det ville nok ikke være taktisk klogt, nej."

Hun fulgte os ud på trappen. "Farvel så længe," sagde hun og vinkede. "Tusind tak, Mari."

Jeg ventede, indtil Mari havde smækket døren, før jeg satte nøglen i tændingen. Hun sad tavs i sædet ved siden af mig, men Hulda gispede omme fra bagsædet. "Synes du, der var skummelt herude, Mari?" spurgte jeg.

"Næh. Ikke når jeg har Hulda med. De burde altså have en hund selv," konstaterede hun snusfornuftigt.

"Det kan de ikke. Deres mor er allergisk over for hundehår."

"Så kan I jo aldrig blive kærester."

"Hold nu op! Hun er bare en klient, der har brug for hjælp."

"Sikkert. Køber du ikke en pose chips på vejen?"